

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.09.2012, sp. zn. 33 Cdo 3793/2011, ECLI:CZ:NS:2012:33.CDO.3793.2011.1

Číslo: 12/2013

Právní věta: Při výkladu pojmu „občanská a obchodní věc“ podle článku 1 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, nesmějí být pojmy použité v nařízeních vykládány ve světle národního práva, ale musí být vykládány autonomně s přihlédnutím k cílům a systematickému uspořádání nařízení a s přihlédnutím k obecným principům vyvozeným ze všech národních právních řádů. Roční udržovací platba za provedení odborných úkonů, souvisejících s trváním registrace léčivého přípravku, jejíž výše, metoda výpočtu a postup při vybírání jsou stanoveny ve vztahu k uživatelům jednostranně, je povinnou platbou soukromé osoby ve prospěch veřejného subjektu za úkony, které je oprávněn provádět v rámci výkonu veřejné moci jen tento veřejný subjekt. Jelikož povinnost žalované platit roční udržovací poplatky je založena veřejným právem a jako žalobce v řízení vystupuje osoba veřejného práva v rámci výkonu svých veřejnoprávních pravomocí, není dána věcná působnost Nařízení Brusel I.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.09.2012

Spisová značka: 33 Cdo 3793/2011

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pravomoc soudu

Předpisy: čl. 1 odst. 1 Nařízení (ES) č. 44/2001

§ 103 o. s. ř.

§ 104 odst. 1 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou ze dne 25. 5. 2010 se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 165 750 Kč s blíže specifikovaným úrokem z prodlení s odůvodněním, že na základě její žádosti vydala dne 16. 9. 1998 rozhodnutí o registraci léčivého přípravku DR. Rentschler Echinacea, gtt., č.j. 8599/94, a léčivu bylo přiděleno registrační číslo 94/220/98-C. Dne 23. 12. 1998 vydala rozhodnutí o registraci léčivého přípravku Dr. Rentschler Hustenlöser Pastillen, ctb., č.j. 8606/94; léčivému prostředku bylo přiděleno registrační číslo 52/367/98-C. Dne 23. 12. 1998 vydala rozhodnutí o registraci léčivého přípravku Dr. Rentschler Hustenlöser Lösung, gtt., č.j. 8607/94, kterému bylo přiděleno registrační číslo 52/368/98-C. Dne 9. 12. 1998 vydala rozhodnutí o registraci léčivého přípravku Dr. Rentschler Hustenstilller Saft, sir., č.j. 1565/94, kterému bylo přiděleno registrační číslo 36/349/98-C. Jelikož

registrace těchto léčiv byly pro Českou republiku ke dni 31. 12. 2007 platné, vznikla tímto dnem žalované, podle § 112 odst. 2 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o léčivech“), jako držitelce registrace, povinnost uhradit žalobkyni náhradu výdajů za úkony Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) spojené s trváním příslušných registrací formou roční udržovací platby na následující rok, tj. rok 2008. Tato roční udržovací platba určená podle položky č. U-001 části A přílohy č. 1 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva zemědělství č. 427/2008 Sb., o stanovení výše náhrad výdajů za odborné úkony vykonávané v působnosti Státního ústavu pro kontrolu léčiv a Ústavu pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv (dále jen „náhradová vyhláška“), představuje u jednotlivého léčivého přípravku částku 19 500 Kč, tzn. za čtyři celkem 78 000 Kč. Kromě léčivého přípravku DR. Rentschler Echinacea byly k 31. 12. 2008 platné registrace zbývajících tří léčiv, a tak byla žalovaná povinna zaplatit roční udržovací platbu za tato tři léčiva i na rok 2009. Jelikož přes zasloupanou výzvu žalovaná roční udržovací platbu na tento rok neuhradila, v souladu s § 112 odst. 2 zákona o léčivech je povinna zaplatit zvýšenou platbu o 50 %, což u každého jednotlivého léčivého přípravku představuje 29 250 Kč. Zdůrazňuje, že podle § 34 odst. 8 zákona o léčivech nesmí být registrace léčivého přípravku zrušena z jiných důvodů, než stanoví zákon (§ 34 odst. 5 zákona o léčivech), což znamená, že žalobkyně nemá jinou možnost, než úkony spojené s trváním registrace nadále provádět. Žalovaná jí neplacením udržovacích plateb způsobila škodu ve formě ušlého zisku, přičemž byly naplněny všechny předpoklady vzniku práva na náhradu škody (tj. porušení právní povinnosti – povinnosti držitele registrace léčivého přípravku, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito dvěma skutečnostmi). Se zřetelem k § 37 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, je dána pravomoc soudů České republiky, je-li dána podle jejich předpisů příslušnost. Podle § 87 odst. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, je vedle obecného soudu žalovaného (§ 84 o. s. ř.) k řízení příslušný také soud, v jehož obvodu došlo ke skutečnosti, která zakládá právo na náhradu škody. Ke škodě na majetku žalobkyně došlo v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 10.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 10 usnesením ze dne 2. 8. 2010 řízení zastavil. Zdůraznil, že v této věci jde o řízení s tzv. mezinárodním prvkem, neboť žalovaná je právnickou osobou se sídlem na území jiného členského státu Evropské unie. S odkazem na čl. 65 Smlouvy o založení Evropského společenství poukázal na čl. 1 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“), podle něhož se toto nařízení vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu, naopak se nevztahuje zejména na věci daňové, celní a správní. Cituje z rozsudku Soudního dvora ze dne 14. 10. 1976 ve věci LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG proti Eurocontrol, sp. zn. C-29-76, uzavřel, že v případech placení tzv. ročních udržovacích plateb podle § 112 odst. 2 zákona o léčivech jde o úhradu, kterou má platit soukromoprávní osoba vnitrostátnímu správnímu orgánu za užívání jeho služeb (za trvání registrace léčivého přípravku), přičemž jak registrace, tak tato platba jsou povinné a správní orgán je „výlučně příslušný k její platbě“. Výše úhrady, způsob jejího výpočtu a postup při jejím inkasu jsou upraveny veřejnoprávním předpisem (vyhláška č. 428/2008 Sb.) a nelze je dohodou stran měnit. S tímto odůvodněním soud prvního stupně uzavřel, že projednávaná věc není věcí občanskou ani obchodní podle čl. I nařízení Brusel I a nařízení nelze na souzenou věc aplikovat. Neprosadí se názor žalobkyně, že jde o spor o náhradu škody, a pravomoc soudů České republiky je založena podle § 37 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním (dále jen „z. m. p. s.“), ve spojení s § 87 písm. b) o. s. ř. Předmětem řízení je totiž požadavek na zaplacení roční udržovací platby podle zákona o léčivech ve spojení s náhradovou vyhláškou. Nejde tedy o nárok delikttní, nýbrž o nárok plynoucí ze zákona. Shora uvedené vede k jednoznačnému závěru o nedostatku pravomoci českých soudů.

M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 25. 3. 2011 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Nad rámec právní argumentace soudu prvního stupně dodal, že podle rozsudku Soudního dvora (SD)

ze dne 16. 12. 1980 ve věci Nizozemský stát v. Reinhold Rüffer, sp. zn. C-814-79, je pro posouzení, zda jde o věc civilní nebo obchodní rozhodující postavení účastníků řízení a povaha vymáhané povinnosti. Z toho plyne, že je irelevantní, zda platba, kterou žalobkyně vymáhá, je příjmem státního rozpočtu (jako správní poplatek) nebo příjmem Ústavu. Nelze přehlédnout, že v tomto právním vztahu jeho účastníci nemají rovné postavení, jelikož na straně žalobkyně jde o plnění veřejnoprávních povinností. Žalovaná nemá žádný vliv na určení výše roční platby ani na výši sankce za porušení povinnosti, neboť ty jsou uloženy zákonem a náhradovou vyhláškou. Za této situace odvolací soud souhlasil se závěrem, že předmětem řízení je požadavek na splnění povinnosti vyplývající z veřejnoprávního a nikoliv soukromoprávního vztahu v pojetí Nařízení Brusel I, které tak nelze ve věci aplikovat. Zcela v souladu s právním názorem soudu prvního stupně odvolací soud uzavřel, že požadavek na zaplacení roční udržovací platby není nárokem na zaplacení škody a pravomoc soudů České republiky tak nelze dovodit ani z § 37 odst. 1 z. m. p. s. ve spojení s § 87 písm. b) o. s. ř.

V dovolání, jehož přípustnost dovozuje žalobkyně (dále též „dovolatelka“) z ustanovení § 239 odst. 2 písm. a) o. s. ř., namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tj. uplatňuje dovolací důvod podle v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Jeho naplnění spatřuje v chybném závěru o povaze právního vztahu založeného registrací léčivých přípravků a na to navazující povinnosti k platbám ročních udržovacích poplatků. Odvolací soud přehlédl, že podle § 13 odst. 2 zákona o léčivech není Ústav oprávněn autoritativně rozhodovat o povinnosti žalované platit uvedené poplatky, tj. vlastní rozhodovací činností dosáhnout vydání rozhodnutí, které by bylo titulem k nucenému výkonu rozhodnutí. Protože takové rozhodnutí může získat jen v soudním řízení, nevystupuje v tomto právním vztahu jako veřejný orgán při výkonu své pravomoci. Ostatně obdobnou věc řešil již Nejvyšší soud ve věci práva orgánu státní veterinární správy na zaplacení náhrady nákladů spojených s výkonem prohlídky jatečných zvířat a masa, s vyšetřením a s posouzením živočišných produktů, přičemž dovodil pravomoc soudů, neboť povahou jde o občanskoprávní vztah. Poukazuje na to, že udržovací poplatek není správním poplatkem, ale platbou za odborné úkony Ústavu spojené s trváním registrace léčivých přípravků, který je podle § 112 odst. 5 zákona o léčivech příjmem Ústavu. Z tohoto důvodu považuje za nepřipadné odkazy na rozsudek Soudního dvora (SD) ze dne 16. 12. 1980 ve věci Nizozemský stát v. Reinhold Rüffer, sp. zn. C-814-79, a ze dne 14. 10. 1976 ve věci LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG proti Eurocontrol, sp. zn. C-29-76, jejichž závěry na danou věc nedopadají. Při srovnání právní úpravy úhrady nákladů podle § 65 zákona č. 79/1997 Sb., o léčivech a o změnách a doplnění některých souvisejících zákonů, a náhrady výdajů podle § 112 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), dospívá k závěru, že platný zákon o léčivech oproti předchozí úpravě, kdy byla např. do úhrady nákladů započítávána platba za každé prodloužení nebo zrušení registrace, přešel na placení poplatků formou ročních paušálních plateb, které v sobě zahrnují průměrné náhrady výdajů za odborné úkony Ústavu za jeden rok trvání registrace, včetně udržování databází v oblasti farmakovigilance nebo vydávání průběžných informací o dostupnosti léčivého přípravku na trhu. Místo jednotlivých plateb za každý jednotlivý odborný úkon byla tedy zvolena paušální roční platba. Na základě shora uvedeného rozboru má dovolatelka za to, že pro správné právní posouzení věci je nezbytné vyřešit, zda Česká republika – jednající prostřednictvím své organizační složky (Státního ústavu pro kontrolu léčiv) vystupuje při uplatňování práva na zaplacení udržovacích poplatků jako orgán veřejné správy při výkonu svých pravomocí, zda spor o zaplacení roční udržovací platby je vyloučen z působnosti Úmluvy ze dne 27. 9. 1968, resp. Nařízení Rady (ES) č. 44/2001, a zda je dána pravomoc soudů České republiky v případě, kdy držitel rozhodnutí o registraci, který má sídlo mimo území ČR, nezplatí roční udržovací platbu za trvání registrace. Dovolatelka navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Dovolání, přípustné podle § 239 odst. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, není důvodné.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. dovolatelka otevřela dovolacímu přezkumu správnost závěru, že není dána pravomoc soudů České republiky projednat a rozhodnout spor o zaplacení náhrad výdajů za odborné úkony spojené s trváním registrace léčivých přípravků.

Podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo sice aplikoval správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popřípadě ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 103 o. s. ř. přihlíží soud kdykoliv za řízení k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Podle § 104 odst. 1, věty první, o. s. ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále opět jen „zákon o léčivech“), tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství (dále jen „Společenství“) a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Společenství: a) výzkum, výrobu, přípravu, distribuci, kontrolu a odstraňování léčivých přípravků a léčivých látek (dále jen „léčiva“), b) registraci, poregistrační sledování, předepisování a výdej léčivých přípravků, prodej vyhrazených léčivých přípravků a poskytování informací, c) mezinárodní spolupráci při zajišťování ochrany veřejného zdraví a vytváření jednotného trhu léčivých přípravků Společenství, d) vedení dokumentace o činnostech uvedených v písmenech a) a b).

Podle § 10 odst. 1 zákona o léčivech státní správu v oblasti humánních léčiv vykonávají a) Ministerstvo zdravotnictví, b) Ministerstvo vnitra, c) Ministerstvo spravedlnosti, d) Ministerstvo obrany, e) Ministerstvo financí, f) Státní ústav pro kontrolu léčiv, g) Ministerstvo životního prostředí, h) celní úřady, i) Státní úřad pro jadernou bezpečnost, a j) krajské úřady.

Podle § 13 odst. 1 zákona o léčivech Státní ústav pro kontrolu léčiv se sídlem v Praze (dále jen „Ústav“) je správním úřadem s celostátní působností podřízeným Ministerstvu zdravotnictví. V čele Ústavu stojí ředitel, kterého jmenuje a odvolává ministr zdravotnictví, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Ústav v oblasti humánních léčiv vydává rozhodnutí o registraci léčivých přípravků, jejich změnách, prodloužení, převodu, pozastavení a zrušení, rozhodnutí o převzetí registrace, rozhodnutí o povolení souběžného dovozu, rozhodnutí o zabránění léčivého přípravku (odstavec 2. písm. a/).

Podle § 112 odst. 1 zákona o léčivech za provedení odborných úkonů na žádost a za další odborné úkony stanovené tímto zákonem vybírá Ústav nebo Veterinární ústav náhradu výdajů.

Podle § 112 odst. 2 zákona o léčivech osoba, na jejíž žádost se odborné úkony mají provést, je povinna uhradit výdaje, které vznikly Ústavu nebo Veterinárnímu ústavu při provádění těchto úkonů. Prováděcí právní předpis stanoví výši náhrad výdajů za odborné úkony vykonávané na žádost v působnosti Ústavu nebo Veterinárního ústavu pro jednotlivé typy žádostí a odborné úkony spojené s trváním registrace léčivých přípravků. Držitel rozhodnutí o registraci rovněž hradí náhrady výdajů za

úkony Ústavu a Veterinárního ústavu spojené s trváním registrace léčivých přípravků formou ročních udržovacích plateb, a to tak, že do konce kalendářního roku je povinen uhradit roční udržovací platbu na následující kalendářní rok. Pokud držitel rozhodnutí o registraci povinnost uhradit tuto platbu ve stanovené lhůtě nesplní, Ústav nebo Veterinární ústav jej vyzve k jeho dodatečné úhradě ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Za kalendářní rok, ve kterém byla udělena registrace, se udržovací platba nehradí. Nebyla-li roční udržovací platba uhrazena ani ve lhůtě stanovené k dodatečné úhradě, je držitel rozhodnutí o registraci povinen uhradit platbu zvýšenou o 50 %.

Podle § 112 odst. 5 zákona o léčivech náhrady výdajů podle odstavce 1 nejsou příjmem rozpočtu podle zvláštního právního předpisu a jsou příjmem zvláštního účtu Ústavu nebo Veterinárního ústavu. Prostředky na tomto účtu nejsou příjmy rozpočtu podle zvláštního právního předpisu, jde o mimorozpočtové zdroje, které používá Ústav nebo Veterinární ústav přímo pro zajištění své činnosti.

Podle bodu 2. Preambule Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Nařízení Brusel I“), určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je třeba přijmout předpisy, které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zjednodušit formalitu s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné. Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí (bod 7. Preambule).

Podle kapitoly I. čl. 1 odst. 1 Nařízení Brusel I, toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní.

Aby mohla být nařízení jednotně aplikována ve všech členských státech Evropské unie, nesmějí být v nich použité pojmy vykládány ve světle národního práva, ale musejí být vykládány autonomně, a to zaprvé s přihlédnutím k cílům a systematickému uspořádání nařízení a za druhé s přihlédnutím k obecným principům vyvozeným ze všech národních právních řádů (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 10. 1976 ve věci LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG v. Eurocontrol, sp. zn. 29/76).

Nařízení Brusel I (potažmo jí předcházející Bruselská úmluva o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 27. 9. 1968) nedává *expressis verbis* odpověď na to, co je třeba rozumět pod pojmem „občanská a obchodní věc“. Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“), vědom si potřeby striktně odlišovat mezi věcmi soukromého práva a veřejného práva, se touto otázkou již mnohokrát ve své rozhodovací činnosti zabýval [viz rozsudek ze dne 14. 10. 1976 ve věci LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG v. Eurocontrol, sp. zn. 29/76, rozsudek ze dne 16. 12. 1980 ve věci Nizozemský stát v. Reinhold Rüffer, sp. zn. 814/79, rozsudek ze dne 21. 4. 1993 ve věci Volker Sonntag v. Hans Waidmann, Elisabeth Waidmanna Stefan Waidmann, sp. zn. C-172/91, rozsudek ze dne 1. 10. 2002 ve věci Verein für Konsumenteninformation v. Karl Heinz Henkel, sp. zn. C-167/00, rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 11. 2002 ve věci Gemeente Steenberg, sp. zn. C-271/00, rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 5. 2003 ve věci Preservatrice fonciere, sp. zn. C-266/01, rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 2. 2004 ve věci Frahuil/Assitalia, C-265/02, rozsudek ze dne 15. 2. 2007 ve věci Lechouritou a další v. Dimosio tis Omospondiakis Dimokratias tis Germanias, sp. zn. C-292/05, rozsudek ze dne 18. 5. 2006 ve věci Land Oberösterreich v. ČEZ a. s., sp. zn. C-343/04, nebo rozsudek ze dne 15. 1. 2004 ve věci Freistaat Bayern v. Jan Blijdenstein, sp. zn. C-433/01]. Na základě judikatury ESD lze pojmy „občanská a obchodní věc“ vymezit zejména prostřednictvím oddělení aktů veřejné moci (*acta iure imperii*). O výkon veřejné moci jde zejména v situaci, kdy subjekt veřejného práva uplatňuje vůči osobě soukromého práva požadavek na plnění vyplývající z práva veřejného. Za účelem zjištění, zda státní

orgán jedná při výkonu státní moci, je nutné prozkoumat principy a detaily pravidel, kterými se řídí daný úkon. Tam, kde je založen na ustanoveních, kterými zákonodárce uděluje veřejné moci výsady nebo práva, nespadá takovýto úkon pod pojem „civilní věc“ (srovnej rozsudek ESD ze dne 14. 11. 2002, ve věci Gemeente Steenberg v Baten). O takový případ jde v situaci, kdy se jedná např. o obligatorní platbu určenou výhradnímu subjektu (rozsudek ESD ze dne 14. 10. 1976 ve věci LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KGv. European organization for the safety of air navigation /Eurocontrol/, sp. zn. 29/76). Jedním z příkladů, kdy veřejný orgán vykonává pravomoci státu, je zaplacení poplatků, jež dluží soukromá osoba veřejnému subjektu – ať už národnímu nebo mezinárodnímu – za povinné používání jeho služeb a zařízení, přičemž tyto služby jsou nabízeny výlučně tímto subjektem. Toto platí zejména tehdy, pokud je výše poplatků, metody jejich výpočtu a postup při jejich vybírání, stanovena ve vztahu k uživatelům jednostranně.

Se zřetelem ke shora řečenému je nepochybné, že Státní ústav pro kontrolu léčiv je jedním ze správních úřadů (§ 10 odst. 1 písm. f/ a § 13 odst. 1 zákona o léčivech a § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích), který vykonává státní správu v oblasti humánních léčiv (§ 1 odst. 1 a § 13 odst. 2 zákona o léčivech). Uvedené předurčuje, že pro jeho právní vztahy s osobami, které jsou podrobeny režimu zákona č. 378/2007 Sb., je charakteristický vztah nadřízenosti a podřízenosti (subordinace), neboť ze strany Státního ústavu pro kontrolu léčiv jde o výkon veřejné moci.

Předmět sporu, tj. požadavek na zaplacení ročních udržovacích plateb za provedení odborných úkonů, souvisejících s trváním registrace léčivého přípravku podle § 112 zákona o léčivech ve spojení s vyhláškou Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva zemědělství č. 427/2008 Sb., o stanovení výše náhrad výdajů za odborné úkony vykonávané v působnosti Státního ústavu pro kontrolu léčiv a Ústavu pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv, představuje paušální částky náhrad výdajů za odborné úkony Ústavu, které mu jsou svěřeny zákonem o léčivech; výši těchto náhrad určuje prováděcí předpis vydaný na základě zákonného zmocnění (§ 112 odst. 2, věta druhá, zákona o léčivech). Jde tedy o povinné platby soukromé osoby ve prospěch veřejného subjektu za úkony, které je oprávněn provádět v rámci výkonu veřejné moci jen tento veřejný subjekt.

Jelikož povinnost žalované platit roční udržovací poplatky je založena veřejným právem a jako žalobce v řízení vystupuje osoba veřejného práva v rámci výkonu svých veřejnoprávních pravomocí, není dána věcná působnost Nařízení Brusel I a tedy i podle tohoto nařízení příslušnost soudů České republiky. Tento závěr není způsobilá zpochybnit námitka, že Nejvyšší soud v obdobné věci judikoval, že právní vztahy, jejichž obsahem je právo orgánu státní veterinární správy na zaplacení náhrady nákladů spojených s výkonem prohlídky jatečných zvířat a masa a s vyšetřením a s posouzením živočišných produktů a jemu odpovídající povinnost provozovatele jatek nebo jiného zařízení tyto náklady hradit, nejsou vztahy, v nichž mají jednotlivé subjekty nerovné postavení, ale vztahy občanskoprávního charakteru (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. [33 Odo 622/2005](#) a vlastně i usnesení ze dne 22. 6. 2005, sp. zn. [33 Odo 699/2004](#)). Dovolatelka přehlízí, že v jí zmiňovaném usnesení Nejvyšší soud provedl výklad ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., § 1 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a § 75 odst. 3 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, pro řešení otázky sporu o pravomoc mezi soudy a orgánem státní veterinární správy v případě náhrady nákladů spojených s výkonem prohlídky jatečných zvířat, se závěrem, že projednání a rozhodnutí sporů z těchto právních vztahů podle § 7 odst. 1 o. s. ř. náleží do pravomoci soudů. Jeho rozhodnutí se v žádném ohledu nevymezovalo k otázce pravomoci (popř. k příslušnosti podle Nařízení Brusel I) soudů České republiky se zřetelem k přítomnosti mezinárodního prvku v řízení. K tomu nezbývá, než odkázat na to, co bylo shora řečeno k autonomii pojmů komunitárního práva a k závěrům Soudního dvora k výkladu pojmu „občanská a obchodní věc“.

Protože se žalobkyni nepodařilo prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahové konkretizace zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, dovolací soud její dovolání zamítl (§ 243b

odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).